

Юлія измръляла малко; само биењето на гърдыгѣ ѝ и искрыгѣ отъ очигѣ ѝ обличавахъ болката на нараненото ѝ тщеславіе.

— Чувамъ че си тессалійка, рече найподиръ като прекъснѣ мълчєнїето.

— Да.

— Тессалія, мѣсто на магигѣ, на мускыгѣ, на любичето, повтори Юлія.

— Слави са за прорицателитѣ си, отговори Недія боизливно.

— Не знаешъ ли ты нѣкое либиче?

— Азъ! извика слѣпата която са причерви, азъ! че какъ е възможно? не, безъ сумнѣніе.

— Зло за тебе; харизала быхъ ти много злато, за да искупишъ свободата си, ако да знаеше ты туй искуство.

— Но по коя причина, попыта Недія, си подканя богатата и прекрасна Юлія да прибѣгва за таквази работа до една робыня? не е ли тя дарена съ богатство, младостъ и съ прелести? не ѝ ли сѣ доста тѣзи свойства и прибѣгва на магїята?

— Сичкыгѣ тѣзи нѣща сѣ доста за да покорѣтъ сѣкиго чєловѣка, освѣнъ едного.

— И този единъ? . . . попыта бърже тессалійката.

— Не е Главкъ! отговори ещє по бърже Юлія и съ женска приструвка, не е Главкъ!

Недія успокоена въздѣхна.

— Но приказката за Главка и за любовта му, рече подиръ малко Юлія, докара ми на умъ туй що думатъ хората за либичето и помислихъ, да не бы онѣзи, азъ за туй нито са грижѣ, нито го познавамъ, е употребила таквози средство за сполуката на любовта си. Слушай, слѣпа цвѣточнице; азъ обичамъ, . . . и (може ли Юлія да преживѣе таквози признаване?) и не са обичамъ. Туй унижава . . . не унижава, но распаля моето честолюбїе. Жилаяхъ да видѣж неблагодарныя у краката си . . . не за да го издигишъ но за да го отрутишъ. Чухъ че си тесалійка и помислихъ че по любовытство на дѣтиневѣк ѝи възрастъ може да си изучила тайната наука на отечеството си.

— Не, не, за зла честь! промърмори Недія.

— Благодарѣжъ та пове за готовността ти, рече Юлія която не познаваше значенїето на възклицанїето, «за зла честь!» Но кажи ми; ты чувашъ слугынитѣ като говорѣтъ, и които повече вѣрванъ въ таквызи тайнства и лесно прибѣгватъ на магїята за сполуката на любовта си. Може даже да знаешъ ако има днесъ въ Помпея нѣкой